

Lugosi Csenge Anna:
Utolsó séta

A szél szenvtelenül tépte az arcát. Lehajtotta a fejét. Az iszap cuppogott a cipőjük alatt, lassan haladtak a parton. A lány megszorította a kezét. Erőtlenül rámosolygott, aztán elkapta a tekintetét. A könnyeivel küszködött.

Lábai vizes rongyként, nehezen mozogtak. Bezzeg legutóbb, mikor itt jártak! Könnyedén szaladt, felkapta őt is, megpörgette és nevettek. Sütött a nap, a víz zöld kígyóként tekergett a fényekben. Nem is volt olyan régen.

Szájában nedves homokszemek porcoztak, zihálva próbált levegőhöz jutni. Senkit nem látott magukon kívül. Ki más is jönne ide, különösen ilyen zord időben?

A pára szürke pamacsai a vállukra nehezedtek, a zavaros víz barátságatlanul hömpölygött mellettük. Ágakat dobált, néha bugyborékolva elnyelte terhét, hogy egy hullámmal újra a felszínre köpje őket. Keménynek, és szomorúan tűnt a vidék. Talán maga a folyó is őket siratta.

Ezen a parton találkoztak először. Élénken előtte volt a kép, amikor meglátta. Hangosan kacagott, haja könnyeden hullámozott körülötte, és ragyogó szemekkel nézett fel rá. Megborzongott. A sötét felhők fáradtan vonszolták magukat az égen.

– Itt jó lesz? – kérdezte. A lány bólintott.

Leemelte a hátizsákját, kivette belőle a kis urnát. Közelebb lépett a folyóhoz. Ahogy kinyitotta, a szél magával ragadta a hamvakat. Talán jobb is volt így, nem tudott volna megválni tőlük. Ezután már nem maradt belőle földi emlék, csak a karikagyűrű.

Ennyi volt a búcsú. Semmi ünnepélyesség. Mély, kimondhatatlan fájdalom hintázott a szívéen, a feje tompán lüktetett.

– Csak por – mondta a lány, és a vállára hajtotta a fejét. Átölelte. Így nézték sokáig szótlanul, ahogy a hamut, melyben egykor annyi élet dobogott, messzire viszi a szél.

1962-2007. Olyan váratlanul ért véget. Bárcsak tovább tartott volna! Ha újrakezdhetné...

Elővette a laminált, régi képet, amit ő csinált róla valamikor, ugyanitt. Görcsösen szorongatta a kezében.

– Gyönyörű vagy – suttozta, és a forró könnycseppek megállíthatatlanul hulltak álláról a sárba. Összerogyva zokogott. – Kérlek, bocsáss meg... Én...

– Visszataláltál hozzám, és most is megtalálsz majd. Én pedig várni foglak, ahogy akkor is vártam. Mindig itt leszek, amíg nem jössz.

Megcsókolta a homlokát.

A férfi beharapta a szája szélét. Biccentett. Szavak és emlékek omlottak rá. A képet a fához rögzítette.

Úgy érezte, képtelen elmenni innen nélküle. Hátra-hátrapillantott. A lány alakja egyre halványodott a félhomályban.

Vonakodva indult vissza a parton. Lábnyomait lassan elmosta a csepergő eső.